

и се изниза генералъ.
Надѣна сунки, патронташи,
па рече съ пълень гласъ: „Войници,
безстрашни сте като орлици
и смѣли сте и силни войни,
затуй сте днеска неспокойни.
Но има ли си смисълъ тукъ
да се излагашъ зарадъ другъ?“
И изкомандува: „Кржгомъ,

въ гората всичкитѣ, бѣгомъ!“
И най-безстрашнитѣ юнаци
поеха горскитѣ шумаци,
въ гората всичкитѣ се скриха,
въвѣв търнето се смотаха,
и само булката остана
самотна въ горската поляна.
А катеричкитѣ следъ тѣхъ
премираха дори отъ смѣхъ.

Ат. Душковъ.

Продължение.

Надъ село, на Биковъ ридъ,
имахме лозе. Въ него дѣдо бѣше
насадилъ круши, ябълки и всѣка-
къвъ плодъ. Единъ день, помня, на
Петровденъ бѣше, дѣдо ми каза:

— Мирчо, я иди, дѣдовото, на ло-
зето, та набери една торбичка отъ
петровкитѣ крушки да си поразква-
симъ устата съ баба ти Вела. Па
стѣпвай на по-якитѣ клони да се не
счупи нѣкой и да паднешъ.

Азъ грабнахъ торбичката и прип-
нахъ къмъ лозето. Брахъ само отъ
върха най-зрѣлитѣ. Напълнихъ до

горе торбичката и поехъ назадъ.
При Рачовия кладенецъ, до тополата,
ме пресрещнаха Пѣйчо и Дуньо.
Азъ вече ги познавахъ, ала не
смѣхъ да другарувамъ съ тѣхъ,
защото дѣдо не даваше.

— Съ такива хаирсъзи да те не
виждамъ! — кресна ми веднѣжъ дѣ-
до, като ме видѣ да се навъртамъ
край тѣхъ. Азъ хаирсъзинъ внукъ
не ща!

Пѣйчо и Дуньо чува всичко и
скръцнаха зѣби, а азъ наведохъ
глава и свихъ къмъ кѣщи.